

Estaté respon

Els efectes benèfics de Zapatero a Europa

Fabián Estapé

—Aquest agost el Tribunal Constitucional no ha deixat descansar els polítics catalans, pendents de la sentència sobre l'Estatut. Quins pressentiments teniu?

—No serà bonica, sinó que diran: “Mirin, acceptin allò que bonament hem parit, i tinguin en compte que els vots contra el text eren molt pesats.” Jo crec que hi haurà una retallada, però no prou important per a liquidar l'Estatut. Ara ja no toca, després de tres anys.

—Una sentència adversa pot complicar la legislatura de Zapatero?

—Complicada ja ho és... Si li posem una càrrega d'un contingut negatiu, realment anirà cap a l'abisme.

—Just ara que es comencen a negociar els pressuposts generals de l'estat. Aquesta vegada ERC sembla voluntariosa, i està disposada a negociar amb Zapatero. Creieu que s'acabaran posant d'acord?

—Jo crec que sí, però tot depèn de qui porti realment la negociació. Si la porta Ridao, m'han dit des de Barcelona que tindrem els resultats positius que proporciona com a home que té estudis. I si és Puigcercós, li pot agafar un rampell i engegar-ho tot. En Ridao s'assembla a Castells en la manera de negociar.

—I quin paper hi tindrà, CIU?

—Esperar el dia de demà. La tàctica que segueix CIU, ideada per Felip Puig, porta malastrugança. És la tàctica del rebuig. A banda, ja hem comprovat que el noi Oriol Pujol Ferrussola no té prou talla. No és gaire fàcil, en política, de tenir el referent del pare.

—Des de Madrid es reclamen a les comunitats autònomes 6.000 milions d'euros que suposadament han ingressat de més per una previsió errònia de la recaptació d'imposts. I l'estat, no hauria de descomptar aquest deute del dèficit fiscal?

—Mireu, que facin comptes. A mi m'ha semblat que aquests 6.000 milions els hauran de tornar sí o sí. Però a les comunitats presidides pel PP s'han posat com panteres quan els han advertit que hauran de tornar diners a Madrid. A Catalunya no he vist gaires escarafalls, tot i el dèficit fiscal creixent.

—Creieu que Catalunya, efectivament, acabarà l'any per sobre de la mitjana espanyola en recursos per habitant?

—Suposo que es mantindrà aquesta fita per a enguany, perquè crec que les negociacions entre Catalunya i Madrid, Castells i Salgado, serviran d'alguna cosa. A tots dos els convé donar imatge de serietat.

—Trobeu cap punt poc transparent, en el nou model de finançament, que pugui acabar perjudicant Catalunya?

—No ho he detectat. Preguntaré a Castells què opina de debò d'aquest model de finançament.

—Quina taxa de desocupació pot assolir l'estat espanyol en tancar el 2009?

—Pot ser que el 20% sigui la xifra.

—L'euríbor ha tancat l'agost en el nivell més baix de la història, l'1,33%. Quan creieu que començarà la recuperació i s'acabarà el respir per als hipotecats?

—En una economia muntada sobre les hipoteques, els moviments a l'alça i a la baixa fan tremolar Déu. Jo confio una mica, només una mica, en els efectes benèfics de l'etapa de presidència de la UE de Zapatero. Per celebrar aquesta presidència, potser hi haurà una mica més de mà fluixa amb les qüestions monetàries.

Gemma Aguilera

L'entrellat

Toni Canyís

Canvi cultural

El problema d'aquesta crisi és que no l'hem acabada d'entendre i si no l'entendem en sortirem en fals. Només cal mirar el sector de l'automoció. Els governs, els fabricants i l'opinió pública s'han entossudat a veure les ajudes de les administracions als particulars per la compra d'un vehicle com la taula de salvament. Certament, les vendes s'han remuntat, però el pressupost de les ajudes s'esgota i les perspectives són que la venda torni a caure. S'han gastat molts diners públics i som si fa no fa allà on érem. Hi ha fabricants de tot-terrenys esperant el miracle d'una recuperació que els pot passar de llarg. Uns altres confien en el desvetllament de la consciència ecològica per apostar pels cotxes elèctrics. Potser sí, que és una sortida, però també caldrà saber quina és al final la sobrecapacitat de producció del sector. Perquè és evident que es desfermaran lluites de poder a cada grup automobilístic per determinar qui es queda la nova presa i qui ha de tancar. Mirant més enllà del nas, ens hauríem de preguntar si cal canviar de cotxe cada quatre anys, comprar-se l'últim televisor o renovar cada any el rober. Tot i que en l'imaginari col·lectiu la majoria de la població continuï aspirant a tornar a la situació on érem, fins i tot els sindicats, no sembla ni possible ni convenient. Podem continuar gaire temps amb una part de la població abocada al productivisme i la resta, cada cop més gent, cobrant el subsidi? Hauríem de passar com més aviat millor de la cultura del tenir a la cultura del ser. No tornar a basar la realització personal en l'acumulació d'andròmines, sinó en el coneixement i en el benestar personal. Caldria obrir el ventall de serveis a les persones, repartir més bé la feina i reduir les expectatives de consum. Potser és més realista que no tornar al passat.

Periodista